

[Knud Jespersen.]

Danmark gennem støtte til dette industriområde garantere mod udkonkurrering og arbejdsløshed.

Disse garantier eller subsidier skal ikke ydes betingelsesløst. Der skal samtidig sikres offentlig kontrol og ubetinget medarbejderindlydelse. Måske er det allervigtigste, at vort land søger råstoffer dér, hvor de er billigst, og ikke som nu hos landets EF-konkurrenter. Det kan lade sig gøre at købe råstoffer i den socialistiske verden, bl. a. stål og i verden uden for fællesmarkedet.

Og så skal vi have kontrol med udenrigshandelen. Dette kan kun gøres gennem en virkelig importregulering. Man kunne stille betingelser om, at afskrivningsmulighederne kun gjaldt for skibe bygget på danske værfter, og det vil være helt naturligt efter den ihærdighed, hvormed man har forsvaret at bevare både de nuværende afskrivninger, ekstraordinære afskrivninger og endda for langt nye afskrivningsbegunstigelser.

Vi har ingen illusioner med hensyn til kapitalismen og dens muligheder for at overvinde krisen. Det kan ikke lade sig gøre. Men vi vil ej heller uden at kæmpe imod se nye titusinder føjet til arbejdsløshedshæren. Vores eneste motiv til støtte er selve kampen for retten til beskæftigelse. Disse værfter burde i virkeligheden ejes af det offentlige, drives under de ansattes kontrol og ud fra nationens interesser. Det vil næppe ske, selv om man gennemførte de af os stillede forslag. Men de kan modvirke arbejdsløsheden, og hvis vore råd følges, kan de danske værfter sikres beskæftigelse. Forudsætningen herfor er tillige, at den såkaldte østhandel bliver aktiviseret. Det er uden for fællesmarkedet, mulighederne findes. Det turde være anskueliggjort. Bare det enkelte eksempel med Helsingør Skibsværft, der klarer sig nogenlunde, fordi man bygger 6 skibe til Cuba, og andre værfter, der har klaret sig godt, fordi de har arbejdet uden for fællesmarkedets område.

Vores stilling kan sammenfattes i, at vi totalt og ubetinget understøtter de krav, der er rejst af arbejdernes forretningsudvalg på samtlige danske skibsværfter. På den baggrund vil vi opfordre regeringen til at skride til handling og skride til handling omgående.

Det kan gøres bl. a. ved udvidelse af kre-

ditordningerne, så der bliver en bedre finansiering af nybygninger på linje med de øvrige EF-lande. Den skal imidlertid være underkastet kontrol af det offentlige og af de ansatte. Hvis man mener noget med ØD, så var det rimeligt at gå den vej.

For det andet: at der ikke ydes kreditter eller indrømmes afskrivningsmuligheder for skibe, rederne lader bygge på udenlandske værfter, så længe vort land har kapacitet til at foretage bygningen af skibene her i Danmark.

For det tredje: at der optages forhandling med landene uden for fællesmarkedet for opnåelse af større afsætningsmuligheder og indkøb af billigere råvarer, herunder navnlig stål.

For det fjerde: at der tages fat på elektrificeringsprogrammet for Grønland og andre nødvendige statslige opgaver.

Og for det femte: at regeringen snarest træffer foranstaltninger til at klarlægge ejerforholdet af de danske værfter, bl. a. ejerforholdet omkring Burmeister & Wain. Man har de nødvendige kontrolorganer, skatte- og toldmyndigheder, som man kunne sætte ind og ad den vej sikre, at sådanne virksomheder ikke slagtes af aktionærerne. Så vidt jeg har fået refereret har direktøren for Nakskov Skibsværft i går aftes i tv erklæret, at hvis man ikke viste tilbageholdenhed i lønkravene, måtte man regne med, at de gunstige afskrivningsbetingelser blev udnyttet til at lade danske skibe bygge på japanske værfter og gøre danske skibsværftsarbejdere arbejdsløse.

De forslag, der her kort er nævnt, har som sagt udelukkende til formål at udvide de arbejdendes demokratiske rettigheder, sikre deres kontrol mod arbejdsgiverovergreb, og så tjener de det formål at støtte kampen også for skibsværftsarbejdernes ret til et meningsfyldt arbejde og garantere dem mod arbejdsløshedens forbandelse.

Om sådanne tanker som dem, vi her har fremlagt, ikke kan opfyldes, er der kun én mulighed tilbage, og den ser vi på med mere end sympati, nemlig det offentliges totale overtagelse af skibsbygningsområdet gennem demokratiske nationaliseringer for så derefter at få plan i økonomien og demokrati i produktionen.

I formiddags har vi hørt ganske meget om, hvor begrædeligt det hele var. Vi har